

XI.

Forslag til Lov

om

det offentlige Fattigvæsen.

Kapitel I.

Om Forsørgelsespligten.

§ 1.

Det Offentlige er pligtigt til at komme Enhver til Hjælp, forsaavidt og saalænge han ikke er i Stand til at forskaffe sig og Sine det Nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleie i Sygdomstilfælde, dog imod Erstatning af den eller dem, som det ifølge nedenstaaende Regler paahviler at forsørge eller understøtte den Paagjældende.

§ 2.

Saalænge Ægteffabet ikke er endelig ophævet, er Manden pligtig til at forsørge sin Hustru, selv om de ikke leve sammen og uden Hensyn til, om der bestaar Formuefællesskab imellem dem. En lige Forpligtelse paahviler Hustruen til at forsørge Manden saa længe det ægtefabelige Samliv ikke er ophævet ved Separationsbevilling.

§ 3.

Forældre og hver især af dem ere forpligtede til at forsørge deres ægte Børn, indtil disse have fyldt det 18de Aar. Samme Forpligtelse, som Forældre saaledes have til at forsørge deres ægte Børn, har Moderen mod sine uægte Børn; Faderen er pligtig til i Overensstemmelse med de hidtil gjældende Regler at yde Underholdningsbidrag til sine uægte Børn.

§ 4.

Den Pligt til at yde Forsørgelse eller Forsørgelsesbidrag, som den ene Ægtefælle har overfor dens ægte eller uægte Børn af andre Forbindelser eller overfor dens Stedbørn (§ 5), paahviler, saalænge Ægteffabet bestaar, begge Ægtefæller som en af dette flydende Forpligtelse.

§ 5.

Udover den i foregaaende Paragraf omhandlede Forsørgelsespligt paahviler det

- a) den Mand, som gifter sig med en Enke eller en fraktilt Hustru eller en hidtil ugift Kvinde, der har Børn, at forsørge hendes i Ægteffabet indbragte Børn i samme Omfang som hans egne, uagtet Ægteffabet med Børnenes Moder ophører,